

УДК 343.241

Ременяк Святослав Юрійович,
курсант факультету громадської безпеки
Львівського державного
університету внутрішніх справ

Гуцуляк Микола Ярославович,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права
та кримінології Львівського державного
університету внутрішніх справ

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА РОЗБЕЩЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ

У статті розглядаються питання кримінально-правової характеристики та кваліфікації злочинних діянь у формі розбещення неповнолітніх. Акцентовується увага на нормативних розбіжностях положень кримінального та сімейного законодавства України, в частині визначення віку статевої свободи особи, якій в судовому порядку надано дозвіл на укладання шлюбу, до досягнення нею повноліття. Проводиться порівняльний аналіз практики застосування положень кримінального законодавства Російської Федерації стосовно врегулювання даної проблематики.

Ключові слова: статевая свобода, статевая недоторканість, розбещення, розпусні дії, добровільна згода, кваліфікуючі ознаки, вік статевої згоди, мінімальний шлюбний вік.

Постановка проблеми. Кожне цивілізоване суспільство повинно забезпечити безпеку своїм громадянам. А також визначити як першочергове завдання захист дітей і підлітків від різних негативних проявів сучасного життя, тому що неповнолітні завжди є найменш захищеними. Соціально-правовий захист дитинства є одним з основних показників рівня розвитку суспільства, його цивілізованості і перспективності. Суспільна небезпека розбещення неповнолітніх полягає в тому, що вони посягають на їх статеву недоторканність та нормальний статевий розвиток. Такі злочини часто призводять до глибоких душевних травм у потерпілих осіб, штовхають їх до аморального способу життя, порушують нормальний фізіологічний розвиток неповнолітніх, сприяють моральному розбещенню та пробудження у них ранньої статевої схильності, в у розвитку у них неправильного з моральної точки зору уявлення щодо статевої відносин, а інколи й відхилення від природних норм статевого життя (гомосексуальні та інші тенденції)

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Статеві злочини, у тому числі і розбещення неповнолітніх, досліджувалися вітчизняними та зарубіжними правниками, серед яких: Ю. Александров, Ю. Антонян, М. Бажанов, В. Борисов, Л. Брич, С. Діденко, Л. Дорош, О. Дудоров, Р. Затона, Г. Єгошина, Н. Іванов, О. Ігнатов, Л. Козлюк, С. Косенко, Г. Краснюк, Л. Мороз, В. Навроцький, О. Синєокий, О. Сльота, М. Хавронюк, П. Хряпінський, С. Чмут та ін. На теоретичних та прикладних положеннях досліджень цих

правників ми формуємо своє бачення суспільно небезпечного діяння при розбещенні неповнолітніх.

Постановка завдання. Метою статті є кримінально-правова характеристика та кваліфікація злочинних діянь у формі розбещення неповнолітніх на основі порівняльного аналізу кримінального та сімейного законодавства України із практикою застосування відповідних положень кримінального законодавства Російської Федерації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Серед злочинів проти статевої свободи і статевої недоторканності, що передбачені у розділі IV Особливої частини КК, ст. 156 КК займає останнє місце. Проте це зовсім не означає, що розбещення неповнолітніх є найменш небезпечним серед статевих злочинів. Суспільна небезпечність розбещення неповнолітніх значною мірою обумовлена об'єктивними ознаками, серед яких центральне місце займає суспільно небезпечне діяння. Зміст суспільно небезпечного діяння у цьому злочині позначено подвійно: 1) у назві злочину йдеться про «розбещення неповнолітніх»; 2) у ч. 1 ст. 156 КК використовується поняття «вчинення розпусних дій». У розділі IV Особливої частини КК такий підхід не використовується у жодному зі складів статевих злочинів. З метою досягнення термінологічної узгодженості доцільним є проведення змістовного аналізу наведених визначень. Тлумачні словники сучасної української мови дають такі дефініції. Розбещення – «дія за значенням розбестити. 1. Привчати кого-небудь до поганих, аморальних звичок, робити аморальним; псувати. Робити нестійким у поглядах, збивати з правильного шляху. 2. Потураючи кому-небудь, робити його недисциплінованим, свавільним; розпускати. Надмірною увагою псувати кого-небудь, робити неслухняним, вередливим. Розбещувач, той, хто розбещує кого-небудь» [3]. Розбещений: 1. Неслухняний, невтриманий, свавільний. 2. Морально зіпсований [7, с. 471]. Розпусні дії – «дії стосовно малолітнього або неповнолітнього, які являють собою задоволення статевого потягу в ненормальній формі, тобто без статевого акту. Розпусний, – який зневажає норми моралі, веде аморальний спосіб життя. Сповнений розпусти; непристойний» [3]. У постанові Пленуму Верховного Суду України (далі – ВСУ) № 5 від 30 травня 2008 р. «Про судову практику у справах про злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності особи» роз'яснюється зміст розбещення через поняття «розпусні дії щодо малолітньої особи та особи, яка не досягла шістнадцятирічного віку» [15]. В узагальненні ВСУ судової практики у справах про злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності особи знову ж таки використовується термін «розпусні дії» [17].

Хотілося б звернути увагу, що у російськомовних виданнях КК подвійної термінології взагалі не існує і вживаються поняття «развращение» та «развратные действия», які за змістом є тотожними. В літературі більшість науковців, які досліджували даний склад злочину, використовують наведені поняття як рівнозначні [9, с. 445].

Отже, аналізуючи зміст категорій «розбещення» і «розпусні дії», робимо висновок про таке:

а) термін «розпусні дії» за своїм змістовним навантаженням більш точно і вдало відбиває зміст суспільно небезпечного діяння, передбаченого ч. 1 ст. 156 КК, оскільки означає вчинення дій стосовно малолітнього або неповнолітнього, що полягають у задоволенні статевого потягу в збоченій формі, тобто без статевого акту;

б) у назві злочину, передбаченого ст. 156 КК, має вказуватися його основна соціальна спрямованість – «розпусні дії щодо неповнолітніх».

Диспозицію ч. 1 ст. 156 КК побудовано за ознаками формального складу злочину, тобто для підтвердження наявності об'єктивної сторони розбещення неповнолітніх закон

вимагає встановлення лише суспільно небезпечного діяння (дії). Цей злочин вважається закінченим з моменту вчинення розпусних дій. Очевидним також є те, що мова може йти лише про активні суспільно небезпечні дії. Законодавець повністю виключив бездіяльність як форму діяння при розбещенні неповнолітніх.

В доктрині кримінального права щодо змісту дій при розбещенні неповнолітніх єдності поглядів немає. З об'єктивної сторони розпусні дії мають сексуальний характер і можуть полягати у фізичному або інтелектуальному розбещенні. В правовій літературі та судовій практиці майже не виникає питань щодо змісту інтелектуальних розпусних дій, які можуть полягати в ознайомленні особи з порнографічними зображеннями, відеофільмами, у цинічних розмовах з неповнолітньою особою на сексуальні теми тощо [15]. Проте щодо змісту фізичних розпусних дій точаться суперечки.

Сьогодні серед науковців і практиків досить поширеною є думка про можливість кваліфікації за ч. 1 ст. 156 КК розбещення неповнолітніх у двох найбільш небезпечних, збочених формах неприродної пристрасті. Досить велика група правників розглядають «акти орального або анального сексу за добровільною згодою неповнолітньої особи» як форми розбещення неповнолітніх. Так, О. О. Дудоров, М. І. Мельник, М. І. Хавронюк та ін. стверджують, що «фізичне розбещення – це задоволення статевої пристрасті неприродним способом, схилення або примушення потерпілих до вчинення сексуальних дій між собою, або щодо винного тощо» [1, с. 103-104]. «Диспозицією ст. 156 охоплюється також задоволення статевої пристрасті винного неприродним способом (наприклад, оральний або анальний секс), якщо при цьому щодо особи, яка не досягла 16-річного віку, не застосовується фізичне чи психічне насильство та не використовується безпорадний стан потерпілої особи. Механізм виникнення специфічних ушкоджень і змін, які стали результатом розпусних дій фізичного характеру, встановлюється судово-медичною експертизою» [12, с. 370].

Правоохоронна та судова практика також певною мірою сприймають цю позицію. Непоодинокими є випадки притягнення до кримінальної відповідальності за ч. 1 і ч. 2 ст. 156 КК за вчинення розпусних дій щодо неповнолітніх, зміст яких полягає у статевих зносинах з неповнолітньою (малолітньою) особою у формах анального чи орального сексу. Так, у Керчі за розбещення малолітніх дівчат (від 7 до 13 років) на 6 років позбавлення волі було засуджено 71-річного М. та на 8 років – 61-річного Л. Вони задовольняли свої статеві потреби неприродним способом з малолітніми дівчатами, які через свій фізичний та психічний стан, а також через малолітство не могли розуміти значення того, що з ними роблять, і тим більше не могли чинити опір педофілам. Потерпілі були з нормальних сімей. Їхні батьки зі спокоєм у душі відправляли їх до школи. Злочинці, маючи іномарки, під'їжджали до школи і там виглядали своїх жертв. Ці вояжі було помічено вчителями, які й забили на сполох [4]. У Дарницькому РУ ГУ УМВС м. Києва порушено кримінальну справу за ч. 1 ст. 156 КК («розбещення неповнолітніх») проти 54-річного мешканця столиці К., потерпілими від дій якого були малолітні хлопчики 10-11 років, котрих чоловік підшукував у с. Бортничі. Для того, аби зацікавити, він просив дитину допомогти йому розвантажити фрукти або овочі за 50 грн. Діти з задоволенням йшли на таку пропозицію. Після цього чоловік примушував хлопчиків до збоченого статевого акту [5]. З таким розумінням змісту розбещення неповнолітніх складно погодитися.

Пленум ВСУ у п. 18 зазначеної вище постанови роз'яснює: «Розпусні дії з потерпілою особою, яка не досягла шістнадцятирічного віку, вчинені безпосередньо перед її зґвалтуванням, насильницьким задоволенням статевої пристрасті неприродним

способом або статевими зносінами з особою, яка не досягла статевої зрілості, з урахуванням спрямованості умислу винної особи повністю охоплюються диспозиціями відповідних частин ст. 152, 153, 155 КК і додаткової кваліфікації за ст. 156 КК не потребують», оскільки в подібних випадках розбещення неповнолітніх із урахуванням спрямованості умислу винного розглядається лише як етап у вчиненні інших статевих злочинів.

Інші правники зауважують, що розпусні дії «не можуть полягати в природних статевих зносінах, відповідальність за які передбачена в статтях 152 та 155» [8, с. 106], розпусними «діями не є протиправні природні або неприродні статеві зносини із особою, що не досягла 16-ти років. Відповідальність за такі дії передбачена статтями 152, 153, 155 КК» [9, с. 445]. Цієї думки дотримуються В.І Борисов та Л.В. Дорош, які підкреслюють, що такими діями не є протиправні природні або неприродні статеві зносини із особою, що не досягла 16-ти років. Відповідальність за такі дії передбачена ст. 152, 153, 155 КК [2]. У згаданому вище узагальненні ВСУ наводиться така справа: «Тростянецький районний суд Сумської області вироком від 25 жовтня 2005 р. засудив Д. за ч. 2 ст. 15, ч. 3 ст. 153, ч. 2 ст. 156 КК та призначив йому покарання із застосуванням ст. 69 КК у виді п'яти років позбавлення волі. Із матеріалів справи видно, що Д. заманив до підвального приміщення жилого будинку малолітню Б., 2000 р.н., де, скориставшись її безпорадним станом, оскільки вона через свій малолітній вік не могла усвідомлювати характеру вчинюваних із нею дій та чинити йому опір, намагався задовольнити з останньою статеву пристрасть неприродним способом. Однак Д. не довів злочин до кінця з причин, що не залежали від його волі, оскільки його дії були припинені мешканцями цього будинку. Суд правильно кваліфікував дії Д. як замах на задоволення статевої пристрасті неприродним способом з використанням безпорадного стану потерпілої, вчинений щодо малолітньої особи. Але кваліфікація за ч. 2 ст. 156 КК є зайвою» [17].

У кримінальному законодавстві подібних правових систем, зокрема в ст. 134 (статеві зносини та інші дії сексуального характеру з особою, яка не досягла 16-річного віку) та ст. 135 (розпусні дії) Кримінального кодексу Російської Федерації 1996 р. та ст. 168, 169 Кримінального кодексу Республіки Білорусь 1999 р., питання щодо відмежування розбещення неповнолітніх від учинення з такими особами статевих актів (у тому числі актів анального чи орального сексу) вирішено більш чітко. Так, відповідно до ст. 169 КК РБ: «Розпусні дії, які вчинені особою, що досягла 18-річного віку, щодо особи, яка завідомо не досягла 16-ти років, за відсутності ознак злочинів, передбачених статтями 166 (згвалтування), 167 (насильніцькі дії сексуального характеру) і 168 (статеві зносини та інші дії сексуального характеру з особою, яка не досягла 16-річного віку) цього Кодексу, – караються арештом на строк до 6 місяців або позбавленням волі на строк від одного до трьох років». Як бачимо, ст. 168 КК РБ чітко описує суспільно небезпечні дії, а саме: «статеві зносини, мужолозтво, лесбійство або інші дії сексуального характеру». Таким чином, в КК РБ та КК РФ розбещенням неповнолітніх не охоплюються статеві зносини у формі анального чи орального сексу за добровільною згодою неповнолітньої особи.

Дискусійним в юриспруденції є питання, з якого віку можна вважати допустимим вчинення статевих зносин за добровільної згоди партнера, тобто з якого віку добровільна згода особи на статевий акт є юридично дійсною і не може розглядатися як розбещення неповнолітніх, що звичайно і виключатиме кримінальну відповідальність. Зрозуміло, цей вік не може бути більше віку повної дієздатності (повноліття), але в більшості випадків він встановлюється на більш низькому рівні. У багатьох державах світу вік згоди менше

16 років. У Німеччині, Китаї, Угорщині, Естонії, Болгарії, Словенії, Сербії, Австрії, Італії, Чилі – 14 років; в Аргентині, Іспанії, Японії [18].

У більшості законодавств шлюбний вік вищий віку сексуальної згоди. В Україні, відповідно до ч. 1 ст. 22 Сімейного кодексу, шлюбний вік для жінки встановлюється у сімнадцять років, а для чоловіків – у вісімнадцять років (а вік сексуального згоди – в шістнадцять років). Крім того, Сімейний кодекс в ч. 2 ст. 23 передбачає можливість зниження шлюбного віку до 14 років на прохання осіб що досягли 14 річного віку, і які бажають вступити в шлюб, при наявності поважних причин право на шлюб може бути їм надане судом, якщо буде встановлено, що надання права на шлюб відповідає їхнім інтересам. Звертає на себе увагу той факт, що закон не встановлює переліку підстав для надання особі права на шлюб. Такий підхід вбачається цілком правильним, оскільки надає можливість суду врахувати усі обставини, що мають істотне значення для вирішення такого питання. До життєвих обставин, які можуть слугувати підставами для надання особі права на шлюб, в першу чергу можна віднести вагітність жінки або народження нею дитини та наявність між сторонами фактичних шлюбних відносин [16].

З метою удосконалення чинного законодавства та унеможливлення правової колізії норм кримінального та сімейного законодавств України, ми пропонуємо взяти за основу зарубіжний досвід врегулювання даної проблеми, а саме досвід Російської Федерації, щодо цього питання, тому що, правова система в даній державі найбільш споріднена до правової системи України в силу історичних обставин.

Згідно з російським кримінальним законодавством, статеві зносини особи, яка досягла 18-річного віку з особою, яка завідомо для особи не досягла віку 16 років, карається позбавленням волі на строк до 4 років, з особою, яка не досягла віку 14 років – на термін від 3 до 7 років, 12 років – на термін від 7 до 15 років; якщо будь – яка з цих дій була скоєна в співучасті, покарання може скласти від 12 до 20 років позбавлення волі; передбачається також додаткове покарання у вигляді заборони займати певні посади або займатися певною діяльністю, його максимальний термін складає 20 років (стаття 134 Кримінального кодексу Російської Федерації) [6].

Відповідно до ч. 1 ст. 13 Сімейного кодексу РФ, шлюбний вік встановлюється у вісімнадцять років (а вік сексуального згоди – в шістнадцять років). Крім того, Сімейний кодекс РФ в ч. 2 і 3 ст. 13 передбачає можливість зниження шлюбного віку до 16 років на прохання осіб, що бажають вступити в шлюб, при наявності поважних причин за рішенням органу місцевого самоврядування за місцем проживання осіб, а за наявності виняткових обставин і у випадках, передбачених законами суб'єкта РФ, вступ в шлюб може бути дозволено після досягнення віку 14 років. Обставинами, якими може бути зумовлене таке зниження, є вагітність неповнолітньої, народження нею дитини, загроза життю однієї зі сторін, відсутність обох батьків (осіб, які їх замінюють) та інші виняткові обставини [14].

У випадку, якщо в шлюбних відносинах складаються особи, одна з яких досягла віку 18 років, а інше не досягла віку сексуального згоди, то статеві зносини між ними не є злочином, однак ця норма поширюється лише на статеві контакти після укладення шлюбу, тобто навіть після реєстрації шлюбу старший партнер може бути притягнутий до відповідальності за статеві зносини, вчинені до цього моменту [13].

27 липня 2009 до Кримінального кодексу РФ були внесені зміни, згідно з якими особа, яка вперше притягується до відповідальності за статеві зносини з потерпілим (або потерпілою), які досягли 14-річного віку, але не досягли 16-річного віку, може бути звільнено від покарання у зв'язку зі вступом у шлюб з потерпілим або потерпілою.

Висновки: В нашій державі нормативно-правової підстави звільнення від кримінальної відповідальності у випадках прийняття шлюбу з особою, по відношенню до якої вчинялись розпусні дії не передбачено. Однак ми вважаємо, що для справедливого врегулювання та вирішення розбіжностей, з приводу обов'язку притягувати до відповідальності за ст.156 КК України у всіх випадках розбещення неповнолітніх (в тому числі і після отриманої згоди в судовому порядку на укладання шлюбу) можна вирішити шляхом застосування ч. 3 ст. 7 КПК, в якій передбачено порядок звільнення від кримінальної відповідальності і від покарання внаслідок зміни обстановки, за наявності підстав, зазначених у статті 48 Кримінального кодексу України [11, с. 9], а саме особу, яка вперше вчинила злочин невеликої або середньої тяжкості, може бути звільнена від кримінальної відповідальності, якщо буде визнано, що на час розслідування або розгляду справи в суді внаслідок зміни обстановки вчинене нею діяння втратило суспільну небезпечність або ця особа перестала бути суспільно небезпечною, у справах, які надійшли до суду з обвинувальним висновком, суд, у судовому засіданні виносить постанову про закриття справи. [10, с. 17].

Таким чином звільнення від кримінальної відповідальності за злочинні дії у формі розбещення неповнолітніх, саме з використанням вищевказаної підстави, на нашу думку буде найбільш обґрунтованим, в частині законодавчих основ та соціальної справедливості. Адже факт прийняття шлюбу на нашу думку є свідченням саме зміни обстановки, яка в минулому хоча і визнавалась, як протиправною але за наявності особливих умов (бажання створити сім'ю, виховувати дітей) є позитивним юридичним фактом. Окрім цього звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку із зміною обстановки дозволить виділяти випадки аморальної протиправної поведінки від суспільно-корисної, яка на певному етапі розвитку є тільки відображенням сексуальної розкнутості партнерів і їх особистих відносин, які вони вправі налаштовувати на власний розсуд. Також слід пам'ятати про те, що з моменту укладання шлюбу будь які втручання в життя подружжя можна розцінювати, як порушення недоторканості приватного життя.

Список використаних джерел

1. Александров Ю. В. Кримінальне право України. Особлива частина: підруч. / Ю. В. Александров, О. О. Дудоров, В. А. Клименко та ін. – [вид. 2-е, перероб. та доп.] / [за ред. М. І. Мельника, В. А. Клименка]. – К. : Атіка, 2008. – 712 с.
2. Борисов В. І. Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності особи (коментар до законодавства) / Борисов В. І., Дорош Л. В. // Форум права. – 2006. – № 1. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua/e-journal/FP/2006-1/06bvicno.pdf>.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і головн. ред. В. Т. Бусел]. – К. : Ірпінь, 2002. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.slovnyk.net/index.php?swrd=%F0%>.
4. Інтернет видання Stop-orange, «Украина – рай для педофилов». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://stop-orange.ucoz.ru/news/2009-04-27-1224>.
5. Інтернет портал Комсомольської правди в Україні. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://kp.ua/daily/190909/195035>.
6. Комментарий к Уголовному кодексу Российской Федерации (постатейный) / отв. ред. В. М. Лебедев. – М. : Юрайт-Издат, 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://novoart7.narod.ru/simple.html>

7. Короткий тлумачний словник української мови: близько 7000 слів / [за ред. Д. Г. Гринчишина]. – К. : Просвіта, 2004. – 608 с.
8. Кримінальне право України. Особлива частина: підруч. / [за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація]. – [вид. 3-є, перероб. та доп.] – К. : Юрінком Інтер, 2007. – 622 с.
9. Кримінальний кодекс України: науково-практичний коментар / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, С. Б. Гавриш та ін.] ; за заг. ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – [вид. 3-є, переробл. та доповн.]. – Х. : ТОВ «Одісей», 2006. – 1184 с.
10. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 16 вересня 2011 року. : (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К. : Правова Єдність, 2011. – 184 с. – (Кодекси України).
11. Кримінально-процесуальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 2 серпня 2011р. : (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К. : ПАЛИВОДА А. В., 2011. – 264 с. – (Кодекси України).
12. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. – [5-е вид., перероб. та доп.] / [за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка]. – К. : Юридична думка, 2007. – 1184 с.
13. Определение Конституционного Суда РФ от 21.10.2008 № 568-О-О – [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://lawsector.ru/data2009/dok02/txt002119.htm>.
14. Постатейный комментарий к Семейному кодексу Российской Федерации / под ред. П. В. Крашенинникова. – М. : Статут, 2006. – 557 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://www.vipstudent.ru/index.php?q=lib&r=15&id=1192204655&p=31>.
15. Про судову практику у справах про злочини проти статеві свободи та статеві недоторканності особи: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 30 травня 2008 р. № 5. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf>.
16. Сімейний кодекс України: науково-практичний коментар / [Жилінкова І.В., Антошкіна В.К., Д'ячкова Н.А., Москалюк В.Ю. та ін.] ; за ред. Жилінкової І.В. – Х. : Ксилон, 2008. – 855 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://studrada.com.ua>.
17. Судова практика у справах про злочини проти статеві свободи та статеві недоторканності особи: Узагальнення Верховного Суду України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf>.
18. Boy Prostitute Photos Staged; Russian Paid 'Pimp' to Pose In Pictures Used by Time – The Washington Post / HighBeam Research – FREE trial. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.highbeam.com/doc/1P2-964489.html>.

**Гуцуляк Н. Я., Ременяк С. Ю. Кримінально-правовые аспекты
Ответственности за развращение несовершеннолетних**

В статье рассматриваются вопросы криминально-правовой характеристики и квалификации преступных деяний в форме развращения несовершеннолетних. Акцентируется внимание на нормативных расхождениях положений криминального и семейного законодательства Украины, в части определения возраста половой свободы лица, которой в судебном порядке предоставлено разрешение на заключение брака, до достижения ею совершеннолетия. Проводится сравнительный анализ практики применения положений криминального законодательства Российской Федерации относительно урегулирования данной проблематики.

Ключевые слова: половая свобода, половая неприкосновенность, развращение, распутные действия, добровольное согласие, квалифицирующие признаки, возраст полового согласия, минимальный брачный возраст.

Guzulyak M. Ya., Remenyak S.U. CRIMINAL-LAW ASPECTS of RESPONSIBILITY FOR DEPRAVATION of MINOR

In the article the questions of criminal-law description and qualification of criminal acts are examined in form depravation of minor. Attention is accented on normative divergences of positions of criminal and domestic legislation of Ukraine, in part of determination of age of sexual freedom of person, to which in a judicial order granted permission on celebration of marriage, before the achievement of majority. The comparative analysis of practice of application of positions of criminal legislation of Russian Federation is conducted in relation to the settlement of these problems.

Key words: sexual freedom, sexual inviolability, depravation, dissolute actions, voluntarily consent, characterizing signs, age of sexual consent, minimal marriage age.

